



## CLAUSTRE UNIVERSITAT DE VALÈNCIA

11 de març del 2008

### INFORME DEL RECTOR AL CLAUSTRE

En aquesta ocasió voldria dedicar fonamentalment el meu informe a tractar dos temes rellevants, que a més han adquirit especial ressonància en els mitjans de comunicació, i que cal que conega la comunitat de la Universitat de València a través d'aquest claustre:

- La implantació de les titulacions adaptades a l'EEES en la Universitat de València.
- Els problemes econòmics de la Universitat de València relatius al finançament, en general i en especial a la situació de l'any 2008.

Abans d'acabar, diré alguna cosa sobre la Valencia International University.

#### *1. Posada en marxa de titulacions adaptades a l'EEES*

Les Universitats públiques valencianes, de mutu acord, hem optat per no sotmetre propostes de noves titulacions per iniciar-se en el curs 2008-2009, per tal de tindre un major marge de temps per estudiar les diverses implicacions que aquest procés comporta, i que podríem concretar entre d'altres aspectes en:

- els títols a implantar per cada universitat i el mapa resultant a la Comunitat Valenciana;
- la viabilitat del procés, i el seu impacte en l'economia de la Universitat, ja que no es tracta només de modificar l'estructura de l'ensenyament superior (adoptant l'esquema grau+màster+doctorat), sinó d'introduir noves metodologies d'aprenentatge i desenvolupar un ensenyament més proper als estudiants i amb major participació d'aquests.

En aquest sentit, vull realitzar alguns comentaris perquè la comunitat universitària siga plenament conscient del punt en què ens trobem.

- En primer lloc, el decret de regulació de l'ensenyament superior ha suprimit el catàleg de títols a nivell de l'Estat i ha deixat llibertat a les universitats perquè efectuen les seues propostes dins de cada branca. En aquest sentit, ja no hi haurà un catàleg estatal de referència, sinó

un registre d'aquelles titulacions que aconseguixen l'autorització de la Comunitat Autònoma per a implantar-les, i que passen la corresponent verificació per part del Consell d'Universitats. Respecte d'això, i malgrat que 2008-2009 hauria estat el primer curs per al que es podrien haver presentat propostes, la nostra comunitat autònoma no ha manifestat encara cap opinió ni tan sols sobre com pensa regular el procés d'autorització i si es produiran directives o recomanacions.

- En segon lloc, el decret va establir que tots els títols de grau han de tenir 240 crèdits (4 anys) el que comporta que hem de transformar les nostres actuals diplomatures, que en general funcionaven molt bé en 3 anys, en titulacions de 4 anys, amb el cost consegüent de professorat. Sol afirmar-se que aquests costos quedaran compensats per la reducció de les llicenciatures a 4 anys. Però hi ha raons per a considerar que aquest és un argument errat, si no fal·laç:
  - a) la primera és que els recursos que s'estalviarien en les llicenciatures al transformar-les en títols de 4 anys no queden completament alliberats, ja que també s'ha de produir la implantació dels màsters (la nostra universitat compta en aquest moment amb 2.000 estudiants matriculats en 63 màsters, i encara no es pot donar per conclòs el mapa bàsic de la nostra oferta, que només ho estarà quan s'haurà desplegat prèviament el mapa de graus).
  - b) la segona, que els recursos no són transferibles d'unes àrees a altres perquè, generalment, els professors i professores no són intercanviables.
  - c) la tercera, que també es genera una demanda d'un altre tipus d'infraestructures: aules més xicotetes per a grups més reduïts i espais per a treballs en grup per als estudiants.
  - d) La quarta, que el sistema de màsters s'estén ara a més a tots els graus, per tant també a les anteriors diplomatures.
- I en tercer lloc, la reforma subratlla des del principi que ens trobem davant d'una transformació que no és només estructural, sinó també i sobretot metodològica, on mantenint l'adquisició de coneixements, la formació dels estudiants ha de completar-se amb l'adquisició de competències, en l'aprenentatge autònom i, per tant, en una interacció més personal entre el professorat i els estudiants. D'això s'hauran de derivar modificacions en l'organització de la docència: en la grandària dels grups, en els tipus d'itineraris oferits (a temps complet i a temps parcial), etc. I tot això, de nou, en un context polític de finançament zero i de persistents greuges al professorat, pel escàs reconeixement de la seua tasca professional docent.

L'escenari esbrinat mostra una conjunt de qüestions i problemes que condicionaran molt seriosament els processos de modificació dels estudis i l'avanç cap a la Convergència amb les universitats d'Europa en la generació de l'EEES. Tot i això, cal dir que des de fa anys venim

treballant molt activament i de diverses maneres en aquesta direcció. I dic que no es tracta del millor escenari perquè la nostra configuració de l'oferta formativa i l'estructura de recursos disponibles presenten peculiaritats que cal estudiar i sospesar a fons i amb atenció abans de prendre decisions rellevants. Però al mateix temps, com a universitat pública que som, tampoc podem retardar indefinidament els nostres treballs d'adaptació perquè ens devem a les noves generacions d'estudiants que s'estan formant en els centres de secundària i a la societat valenciana. L'horitzó del curs 2009-2010 haurà de ser el raonable per implantar la major part de les titulacions.

Un aspecte hem tingut clar sempre, en aquest procés, i ho vull refermar hui especialment davant del Claustre: ens reafirmem en un model d'universitat pública que ha de saber trobar l'equilibri entre la recerca de l'excel·lència i el servei social de l'educació superior; volem oferir allò millor de nosaltres mateixos a aquells que acudeixen a les nostres aules, i la millora constant és un dels nostres objectius, però no som una universitat que només es preocupa de les élites, o que es nodreix de fons privats i selecciona els seus alumnes per raons econòmiques a l'estil de certs campus americans. Per tant, no és amb aquest model amb què ens haurem de comparar quan pensem la nostra oferta, encara que sempre hem d'estar disposats a aprendre i a prendre prestades les millors idees i pràctiques. Creiem que l'ensenyament públic té els seus propis referents. Posteriorment tornaré sobre això.

No hem d'oblidar finalment que el decret estableix que el curs 2010-11 serà el darrer curs en el que hauran de posar-se en marxa les titulacions noves i transformades, i que ens hem d'aplicar per tindre els deures fets i així garantir la continuïtat de la nostra oferta acadèmica.

## *2. El finançament de les universitats públiques valencianes i de la Universitat de València*

També en els mitjans de comunicació haveu pogut llegir en els darrers temps notícies i comentaris arran de l'economia, la gestió i els problemes financers que pateixen les universitats públiques i en especial les valencianes.

Al fil d'aquestes notícies s'han escoltat veus en la premsa i en altres mitjans sobre la ineficiència de les universitats públiques o sobre el caràcter mendicant dels rectors, i s'ha arribat a suggerir que rebem massa finançament i que hauria d'haver-hi retalls per a destinar els diners resultant a altres fins suposadament més prioritaris que no ningú gosa de dir.

Crec que és necessari exposar a aquest Claustre amb cert detall quina és la situació real, quines són les dades fefaents i quina és la meua visió del tema.

### A) Breu història del finançament universitari

El model de finançament de les universitats públiques valencianes finalitzà la seua vigència l'any 2005. Fins aleshores va suposar un avanç, per la seua estructura, pel seu abast (amb l'objectiu d'arribar a l'u per cent del PIB) i perquè permetia programar les accions universitàries a mitjà termini. És ben cert que en 2005 el model ja feia palesa la seua necessitat de revisió, però la decisió del govern va ser de prorrogar l'anterior model fins a la fi de 2007, amb lleugeres modificacions, totes les quals no han arribat a ser reconegudes, com és el cas de la retribució de l'antiguitat (triennis). Aquesta decisió de prorroga va ser subscripta en acte públic pel president de la Generalitat i pels rectors de les cinc universitats valencianes en el mes d'octubre de 2005.

D'altra banda, el pla d'inversions finançat amb deute avalat per la Generalitat va finalitzar l'any 2003. Fa només uns dies, el propassat dissabte, la premsa recollia l'assignació a la nostra universitat d'uns tretze milions d'euros, per tal de fer front a les despeses financeres d'aquell pla ja vençut.

Recordareu que l'any 2005 les universitats valencianes varen signar acords singulars per a inversions. La Universitat de València va fer-ho en març de 2006. Aquests acords s'estenien a infraestructures docents (41'5 milions d'euros en el nostre cas) i de recerca per una estimació de més de 19 milions d'euros, de les quals només hem rebut la xifra de 3 milions. Tot i que sen's ha promés una propera execució d'aquest programa, i s'ha programat una quantitat d'uns altres 3 milions, el fet és que encara no s'han produït aquestes aportacions.

#### B) Situació actual

Ens trobem ara, l'any 2008, sense cap element de referència per tal de conèixer el finançament de la Generalitat. El pla prorrogat finalitzà amb l'any 2007.

Com acabe de dir, no hi ha cap element de referència per a l'any corrent, i hem redactat el pressupost per a l'any 2008 com si el pla es prorrogara un any més. Però, a més, la quantitat consignada en els pressupostos de la Generalitat Valenciana en 2008 per a les universitats presenta una insuficiència d'uns 132 milions d'euros respecte als crèdits necessaris per aplicar a l'exercici 2008 la prorroga corresponent del model del Pla Pluriennal de Finançament vigent l'any 2007. El pressupost de la Universitat va ser aprovat pel Consell Social.

Aquests fets ens col·loquen en una situació d'inseguretats jurídica i financera injustificable.

Voldria deixar clar des del primer moment que un dels principals problemes que enfrontem no és el d'un dèficit notable de finançament en l'actual estructura acadèmica (encara que la incorporació a l'EEES haurà de suposar un pla de xoc tant per part de l'Estat com de la Generalitat, en

compte del silenci actual). El nostre principal problema ara és de tresoreria i de puntualitat en el calendari de remissió dels fons que corresponen a la nostra institució, per part de la Generalitat.

Per tal de tancar l'any 2007, poder pagar les nòmines i atendre les obligacions reconegudes (pagaments a proveïdors) va ser necessari fer ús d'una pòlissa de tresoreria. L'amortització del deute d'aquesta pòlissa conjuntament amb el deute vençut suposa a dia de hui un deute de més de 25 milions d'euros.

Estem en contacte permanent amb el Govern de la Generalitat per tal de arribar a una solució a aquesta situació, provocada pel desfasament en l'abonament de les quantitats reconegudes per la Generalitat i sen's ha promés una actuació a curt/mitjà termini.

Perquè el deute comptable de la Generalitat Valenciana amb el conjunt de les universitats públiques per l'aplicació del Pla Pluriennal de Finançament (quantitats reconegudes per la Generalitat que encara no han sigut ingressades) ascendia a 31 de desembre del 2007 a un poc més de 417 milions d'euros, dels quals a la nostra universitat li corresponien més de 134 milions i mig (134.545.503). A això s'afegeix el deute derivat dels triennis (o costos d'antiguitat de la plantilla) per a 2007 que no s'han abonat i que per a la nostra universitat suposen prop d'11 milions més (10.937.561, en concret).

A aquestes partides s'han de sumar les relatives al pla d'infraestructures docents (41.250.000 euros) i el Pla d'Infraestructures científic-tecnològiques (16.500.000 euros). En total, pels quatre conceptes referits (saldos pendents de cobrament pel PPF, triennis de 2007, Infraestructures docents i Infraestructures científic-tecnològiques), el deute reconegut ascendeix a 203 milions d'euros per a la nostra universitat.

Com he referit, no és una situació singular i exclusiva la nostra. Afecta totes les universitats públiques valencianes. Però, òbviament, no de la mateixa manera. És imperatiu solucionar aquesta situació el més aviat possible i en tot cas negociar i acordar un programa de cancel·lació d'aquest deute, amb la Generalitat. Per tot això demanem una reunió urgent amb el Govern de la Generalitat.

En aquest context, la dinàmica seguida fins ara, en anys precedents, per les universitats, que consistia a abordar el retard en els pagaments de la Generalitat utilitzant la provisió de tresoreria d'ingressos finalistes de la seua activitat d'I+D+i i acudir a la contractació de pòlisses bancàries de tresoreria, amb onerosos costos financers, ha arribat al seu límit. Però, a més, el que fins ara ha sigut un exercici de responsabilitat institucional – consistent a atendre amb puntualitat els compromisos econòmics contrets– sembla que es voldria utilitzar contra les pròpies universitats. I per això algunes veus han asseverat que si les universitats podien continuar funcionant sense rebre els diners deguts era perquè estaven

sobrefinançades i nadaven en l'abundància. Una vegada més es confon l'estricta sentit de la responsabilitat institucional amb altres coses.

Quin és el procés seguit i què dir sobre el suposat sobrefinançament?

Els rectors hem acordat la creació de l'associació de les universitats públiques valencianes. L'economia ha estat un dels primes aspectes que hem considerat, i hem encarregat als equips econòmics de les cinc universitats les realització d'un informe conjunt sobre la situació per tal de plantejar-la conjuntament davant el Govern Valencià, el més aviat possible.

Per la meua part, he remés una carta al conseller expressant-li la meua preocupació per la insostenibilitat d'aquesta situació, ja que no tenim capacitat econòmica per a atendre les nostres obligacions (nòmines i pagament a proveïdors) i que el manteniment de les pòlisses de tresoreria suposa una càrrega insuportable per als nostres recursos tan ajustats. Com a conseqüència, el vicerector d'Economia està duent a terme negociacions amb la direcció general d'Universitats que esperem (millor: exigim) que condueixen a la solució del problema.

En relació amb el segon aspecte, el suposat sobrefinançament, crec que una breu ullada comparativa del que succeeix en altres universitats de grandària i estructura semblant a la nostra, en l'any 2007, pot ser il·lustrativa.

Universitat	Pressupost inicial	Nº d'alumnes 1 i 2 cicle	€ per estudiant 1 i 2
Barcelona	365.338.000	50.166	7.282
País Basc	373.340.000	45.465	8.211
Saragossa	268.506.658	31.412	8.547
Sevilla	397.649.000	55.045	7.224
UPM	394.057.000	34.978	11.324
València	318.777.000	45.574	6.994

La Universitat del País Basc compta amb 45 mil estudiants i un pressupost inicial de 373 milions d'euros: la Universitat de Saragossa, amb 31 mil estudiants i 268 milions i mig d'euros; la Universitat de Barcelona compta amb un pressupost inicial de 365 milions i 50 mil estudiants. Si ens detenim a considerar la ràtio per estudiant resulta que la Universitat del País Basc compta amb 8.211 euros per estudiant; la de Saragossa, amb 8.547; la de Barcelona, amb 7.282; i la de València, amb 6.994. Les dades no poden ser més clares i rotundes.

L'esforç de finançament que va fer el govern valencià amb el seu pla de finançament i que ens va permetre a les universitats valencianes situar-nos entre les primeres espanyoles en finançament, sembla ser que s'ha detingut. Els objectius en termes de percentatge del PIB s'han estancat.

A pesar d'això, la Universitat de València s'esforça per tal d'acomplir satisfactòriament els seus compromisos docents, investigadors i de transferència amb els seus estudiants i estudiantes i la societat.

L'encreuament, en aquest moment, de la situació de dèficit de tresoreria per incompliment d'obligacions financeres de la Generalitat cap a la Universitat i la transformació de les titulacions a l'EEES genera una conjuntura de molt difícil gestió. No eludirem l'adopció de mesures de contenció i optimització de la despesa, si és necessari, mesures que permeten posar en marxa accions de millora i d'eficiència, de reassignació de recursos, si és el cas. Ja ho hem fet i ho venim fent constantment amb diversos plans d'estalvi. Però no crec que les nostres dificultats actuals es puguin resoldre amb mesures internes d'eficiència i eficàcia. Les dades contrastades indiquen que el problema ve de lluny i que les solucions provisionals que s'han vingut adoptant any rere any pareixen haver tocat al seu fi.

### *3. La propera creació de la VIU*

Alguna cosa hauré de dir. La premsa ha vingut donant compte de manera cíclica i reiterada del projecte de creació, per part de la Generalitat, de la VIU. D'ella s'ha efectuat una presentació pública a Castelló i en aquests moments el projecte de la llei de reconeixement es troba dipositat en les Corts valencianes per a examen, debat i la seua aprovació si escau. El que sabem fins ara però, no dibuixa un perfil únic d'aquest projecte, perquè ha experimentat oscil·lacions significatives d'uns documents i moments a altres.

En concret, el projecte de llei dipositat en les Corts en l'article primer, diu que "es reconeix a la Universitat Internacional Valenciana, com a universitat privada en la Comunitat Valenciana per a impartir els ensenyaments que condueixen a l'obtenció de títols de caràcter oficial i vàlidesa en tot el territori nacional en la modalitat predominantment no presencial". No és això el que va dir-se en la presentació a Castelló.

Sobre aquest tema voldria distingir dos aspectes o nivells:

El primer i de caràcter general: una universitat on-line, i de caràcter internacional, no hauria de plantejar cap dificultat per a que la Universitat de València cooperara amb ella com ara la UOC, amb la qual tenim signats convenis de col·laboració. De fet, cada any es signa l'addenda corresponent el conveni general amb la UOC i professorat nostre participa en les seues activitats sense que hi haja cap objecció per a això, quedant exclosa, però, la seua transferència a aquella universitat.

Però el projecte de la Generalitat, en tant no quede més nítidament definit, presenta alguns elements ambigus o insuficientment aclarits que són els que han determinat l'actitud d'espera i la presa de posició conjunta de les universitats públiques.

Totes les universitats públiques hem manifestat la nostra disposició per a col·laborar, però volem fer-ho com a grup, jugant en el procés un paper rellevant i no merament secundari o de convidats, i en cap cas subordinat.

Hi ha d'altres aspectes que resulten si més no qüestionables i que haurien d'aclarir-se:

- l'estatut jurídic de la VIU sorgida d'una fundació privada però amb fons públics.
- les raons de demanda que justifiquen la seua posada en marxa: desconeixem en quina anàlisi de demanda se sustenta i en aquest mateix sentit es va pronunciar en el seu dia el Consell de Coordinació Universitària de l'Estat.
- la idoneïtat del catàleg de titulacions oferit, per tal d'evitar reiteracions i competències innecessàries i ineficients. El que no succeeix amb el catàleg que apareix en el projecte de Llei, ja que de les 14 titulacions inicials que es proposen, la meitat es troben ja actives en la nostra universitat.
- la gran discrepància existent entre el que estableix el projecte de llei, i la presentació que va efectuar-se públicament a Castelló en el mes de gener del 2008.

La formació on-line i la utilització generalitzada de les noves tecnologies en les activitats docents és un aspecte que ens ha preocupat des de fa temps i des de les universitats públiques estem desenvolupant tot un conjunt d'iniciatives. D'altra banda, fa molts anys que les universitats públiques treballem amb força per refermar la nostra projecció internacional en l'actual context de la societat del coneixement. La VIU doncs no plena cap buit.

Els temes que vos he comentat es produeixen en un context en què no sols es difon el discurs de millora de la qualitat de les activitats docents i de creació de l'Espai Europeu d'Educació Superior, sinó que també, i cada vegada amb més persistència apareixen altres discursos, estranys i interessats, que discuteixen i posen en tela de judici el paper de les universitats públiques espanyoles. Un bon exemple d'això es troba en l'informe del Cercle d'Empresaris, *Una Universitat al servei de la societat*, del més de desembre de 2007, que recorrent als habituals tòpics sobre el clientelisme i l'aïllament social de la universitat, proposa un canvi radical de model amb subordinació de la universitat a l'empresa, a l'estil americà; amb supressió de l'actual model d'organització, gestió i govern perquè, es diu, "la condició d'excel·lent docent no suposa la de bon gestor". Diuen, a més a més que la universitat pública és ineficient i ineficaç com afirmació apriorística.

En aquest context, vull afirmar dues qüestions que considere essencials. Les presentaré propositivament:

1. La Universitat de València és una universitat pública que ha jugat i vol continuar jugant un paper molt rellevant en l'extensió democràtica de l'ensenyament superior i en la democratització del coneixement.

- El nostre pla estratègic proposa continuar mantenint una oferta el més àmplia possible. Les nostres titulacions actuals, en general, gaudeixen d'una demanda que és molt elevada en molts casos i suficient en tots els altres. I ens sentim vinculats amb el compromís d'atendre una demanda que ve sent elevada i fins i tot creixent en carreres relacionades amb les grans àrees d'actuació de l'Estat de Benestar, com ara l'educació i la salut.
- Som conscients que ha d'aprofitar-se el procés de reforma dels plans d'estudis per a racionalitzar l'oferta de títols i també per a racionalitzar l'ús de tots els nostres recursos, allí on la dita racionalització siga necessària i factible. Les dues condicions no es conjuguen sempre fàcilment.
- Però desitjariem que existira una política universitària tant a la Comunitat Valenciana com a Espanya en la que es donara una planificació global de l'ensenyament superior i no es confonguera l'autonomia de les universitats amb l'abandó de responsabilitats de planificació per part dels gestors polítics. Autonomia significa, crec, que cadascú assumisca les seues responsabilitats.

2. La Universitat de València és una universitat a la vegada docent i investigadora, amb un potencial extraordinari en investigació, com queda patent per la seua posició en diversos rànquings nacionals i internacionals, específics i generals.

La nostra és la universitat espanyola que en el rànquing de la Universitat Jiao-tong de Shanghai es troba només per darrere de la Universitat de Barcelona, i a un nivell semblant a les universitats Complutense i Autònoma de Madrid; situada en el grup de les 200-300 millors universitats del món. La Universitat de València se situa en lloc destacat en quasi totes les branques del coneixement pel que fa a la recerca. També desenvolupem una forta activitat de transferència, i de contribució a la innovació (Parc Científic, etc.)

Però també en aquest segon àmbit es donen signes d'incertesa o de canvi de model que resulten preocupants.

Des de fa un temps, assistim a una pèrdua d'actius investigadors de la universitat, no per disminució del nombre d'investigadors, sinó perquè l'activitat investigadora i els resultats de la mateixa es realitzen de manera creixent en institucions externes a la pròpia universitat mitjançant convenis d'adscripció d'investigadors de la Universitat a instituts o centres d'excel·lència dependents de la Generalitat o de l'Estat.

El nostre professorat queda adscrit a aquests centres i amb això els resultats de la seua investigació, la qual cosa produeix una descapitalització de fet de la Universitat.

Aquest fet té efectes decisius en la imatge pública, ja que els resultats de la investigació apareixen relacionats amb aquests centres i no amb la Universitat, de manera que la investigació potent i amb major impacte econòmic i social queda adscrita a aquests centres. Açò succeeix especialment en alguns àmbits més visibles i d'impacte com és el de la salut, amb les consegüents implicacions negatives per a la universitat.

A més a més, les universitats han d'assumir els costos estructurals de suport a la investigació –biblioteques, tecnologies de la informació i la comunicació, serveis i plataformes científic tecnològiques, etc.– com ha reconegut l'informe del Consell de Coordinació Universitària sobre el finançament de les universitats. I aquests costos són especialment onerosos per a les universitats més investigadores, que a canvi no reben el suport necessari.

D'altra banda, recentment s'estan adoptat pels governs, tant estatal com autonòmic, polítiques de concentració de recursos d'investigació en un nombre reduït de grups d'élite que, no ho dubte, poden tindre efectes beneficiosos per a la societat al desenvolupar àrees punteres i d'avantguarda; però que també tindran múltiples efectes negatius. El primer d'ells és el que es coneix, en el camp de l'avaluació de les polítiques públiques, com a efecte Mateo: és a dir, a què té li'n donem més i al que no en té se li llevarà fins i tot allò que tenia, de manera que l'impacte desincentivador per al conjunt de la comunitat universitària, que contribueix a la investigació des d'estructures més xicotetes, però no menys eficaces per a la innovació, la creació i la transferència, no es farà esperar. Ací es reproduïx el tradicional dilema entre concentració d'esforços en pocs grups de gran excel·lència i distribució de recursos entre nombrosos grups de base. La nostra visió és que el dilema s'ha de mantindre viu, en la seua doble polaritat, sense decantar-se lamentablement cap a un dels pols.

Amigues i amics claustrals, vivim immersos en polítiques i discursos paradoxals: d'un costat, s'afirma amb simulada convicció que la Universitat és una institució central per a la societat del coneixement; mentre d'un altre, es descriu una realitat negativa de la universitat i se la denigra amb els pitjors qualificatius: es diu d'ella que és endogàmica, clientelar, que es troba aïllada de la realitat i funcionaritzada (dit açò sempre en sentit negatiu). El nostre esforç, el nostre testimoni, la nostra resposta col·lectiva fa i ha de fer front a aquestes desqualificacions, deixant-les sense sentit. I en aquest esforç hem d'estar tots junts per damunt dels particularismes que tant ens agraden.

Tal vegada ha arribat el moment de realitzar un estudi rigorós d'impacte de l'acció de la Universitat de València en el seu entorn, és a dir, sobre

l'economia i la societat valenciana. Perquè de la mateixa manera que es parla d'impacte d'altres organitzacions i se les cuida i mima, no sempre justificadament, haurà de ponderar-se el valor de la nostra institució en el seu entorn, i haurem de reclamar que així siga. A l'espera que pugem dir-ho amb dades i amb fonament empíric, crec que no resulta aventurat afirmar que la universitat, la de València, la nostra, és una de les organitzacions que efectua una major contribució al benestar social, en el curt, en el mitjà i en el llarg termini. De la qual cosa ens hem sentit i ens sentirem orgullosos.

Moltes gràcies.